

Основними завданнями маркетингової діяльності на підприємствах м'ясного скотарства є такі: комплексне дослідження ринку м'яса яловичини в області та аналіз потенціалу ресурсів господарств, планування просування продукції, формування попиту і стимулювання збуту, рекламна діяльність.

6. Наукове забезпечення підвищення конкурентоспроможності м'ясного скотарства.

Основні завданнями наукового забезпечення підвищення конкурентоспроможності у м'ясному скотарстві є такі: збереження генофонду сільськогосподарських тварин; впорядкування та систематизація роботи господарюючих суб'єктів з проведення зоотехнічного та племінного обліку; забезпечення наукового супроводу селекційного процесу господарюючих суб'єктів; проведення оцінки племінної цінності тварин на основі передових вітчизняних і зарубіжних методик; продовження роботи з прискореного відтворення високопродуктивних тварин і створення нових генотипів на основі технології трансплантації ембріонів; створення та утримання господарств-резерватів, генофондових стад, кріобанків сперми, ембріонів, зразків ДНК для тривалого зберігання та подальшого селекційного і біотехнологічного використання; організація ефективної національної системи селекції у тваринництві; розроблення нових та удосконалення існуючих технологій заготівлі кормових культур; розроблення високоефективних технологій переробки відходів тваринництва і птахівництва для отримання високоякісних та безпечних кормових домішок.

7. Державне регулювання і підтримка галузі.

Галузь м'ясного скотарства України має усі потенційні можливості за допомогою розробки і впровадження стратегії розвитку, державного регулювання і підтримки з урахуванням зарубіжного досвіду збільшити виробництво і споживання м'яса яловичини. Тільки за ефективною регуляторної функції держави, за жорсткого контролю на ринку м'яса, галузь м'ясного скотарства України має можливість стати конкурентною на світовому аграрному ринку. Виконання державою своїх обов'язків дасть можливість галузі м'ясного скотарства реалізувати наявний високий ресурсний потенціал АПК України.

Окреслені шляхи сприятимуть підвищенню конкурентоспроможності розвитку галузі м'ясного скотарства.

Тамара Радик
викладач,
Херсонське училище культури,
м. Херсон

КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Сучасна система освіти є виключно унікальним суспільним явищем, оскільки безпосередньо пов'язана із національними традиціями та духовними цінностями населення окремих країн. Зважаючи на це у кожній державі освіта та її організація мають свої особливості. Проте наймогутнішими ініціаторами змін у системі освіти виступають не її власні проблеми чи негаразди (системні чинники), а ті, які перебувають поза нею, насамперед, пріоритети й вимоги до навчання і виховання, спричинені включенням даної країни до спільного руху світового співтовариства у майбутнє, змінами у культурі, поведінці. Таким чином, при реформуванні вищої освіти, з одного боку, повинні враховуватись пріоритети збереження культурної різноманітності національних систем освіти, а з іншого – завдання поліпшення

міжнародної співпраці, працевлаштування, мобільності студентів у Європейському чи міжнародному просторі, міжнародної конкурентоспроможності закладів вищої освіти.

Структура світової вищої освіти видається надзвичайно різноманітною, однак домінують дві тенденції: 1) унітарна; 2) бінарна.

Унітарна (єдина) система вищої освіти забезпечується університетами чи відповідними до них закладами. Ці заклади пропонують як загальні академічні ступені, так і професійно орієнтовані програми різної тривалості і рівня. В унітарній системі вищої освіти до її складу входять лише університети (частка інших ВНЗ становить незначний відсоток). Унітарна система вищої освіти практикується в Італії, Іспанії, Австрії, Фінляндії, Швеції. Окремі експерти виділяють в самостійну групу країни з «інтегрованими» університетами, до складу яких входять спеціалізовані середні і вищі навчальні заклади (Швеція та Іспанія) та країни, що належали до соціалістичного табору.

Бінарна (подвійна) система базується на традиційному університетському та окремому неуніверситетському секторах вищої освіти з чітко окресленими структурами. Ця система освіти притаманна більшості розвинених країн світу, де поряд з університетським сектором існують численні спеціалізовані заклади. З європейських країн бінарну систему вищої освіти практикують Німеччина, Швейцарія, Бельгія, Великобританія, Норвегія, Греція, Ірландія, Нідерланди, Франція, Данія та ряд інших.

Тенденція популяризації єдиної університетської системи одночасно із розвитком сильного сектору вищої освіти неуніверситетського рівня сприяють ширшому тлумаченню поняття «університет», що відрізняється від визначення, яке традиційно використовується стосовно континентального європейського університету. Вказана тенденція чітко простежується в університетах тих країн, які сприяють процесу створення інформаційного суспільства.

Вважаємо доцільним констатувати, що донедавна «малоструктуровані» національні системи вищої освіти виконували достатньо обмежену кількість завдань щодо збереження й зміцнення державних структур країни, проведення наукових досліджень та забезпечення економіки держави фахівцями високої кваліфікації. На жаль, у більшості країн світу заклади вищої освіти ці завдання виконували шляхом використання монодисциплінарного навчання. Основні ж завдання щодо організації навчальних закладів вищої освіти, які мають професійно орієнтовані програми навчання паралельно з університетським сектором, майже однакові у більшості країн: 1) запропонувати професійно орієнтовані та економічно вигідні типи освіти для задоволення потреб ринку праці; 2) забезпечити потреби зростаючої кількості вступників без істотного збільшення урядових витрат на вищу освіту; 3) запропонувати передусім програми, орієнтовані на викладання, в яких частково використовуються дослідження прикладного характеру; 4) створити умови для удосконалення існуючої професійно орієнтованої освіти. Спільною для більшості країн світу є тенденція зростання диверсифікації структур вищої освіти з паралельним розширенням структури ступенів і кваліфікацій, які надаються різними закладами освіти. Сучасній системі вищої освіти властива також відмінність між структурою «континентального європейського» ступеня з досить тривалим академічно інтегрованим навчанням та структурою «англо-американського» університетського ступеня з коротшим терміном навчання для отримання першого ступеня і значним розмаїттям післябакалаврських студій, що частково базуються на модульній системі. У деяких країнах типи ступенів коротшого циклу впроваджуються у національну структуру ступенів (Данії, Фінляндії, Італії і Португалії). В інших країнах така система впроваджується разом із традиційною ступеневою структурою (Німеччині та Нідерландах).

Зростаючу диверсифікацію в цілому вважаємо позитивним явищем для систем

вищої освіти як у середині кожної країни, так і на міжнародному рівні, однак, розвиток цієї тенденції стикається з проблемами недостатньої прозорості структур кваліфікацій окремої країни та труднощами у взаємному визнанні кваліфікацій через надто велику кількість різних рівнів та варіантів змісту кваліфікацій. Вирішення цих проблем спонукає до пошуку інших інструментів, які сприятимуть розумінню отриманої інформації про кваліфікації.

Анна Раздобреева

магістрант,

Казахский агротехнический университет им. С.Сейфуллина,
г. Астана, Казахстан

ДИВЕРСИФИКАЦИЯ АПК НА ОСНОВЕ ИННОВАЦИЙ В АГРАРНОЕ ПРОИЗВОДСТВО (НА ПРИМЕРЕ АО «КАЗАГРОФИНАНС»)

Процесс диверсификации сельского хозяйства поставлен во главу угла перспективного развития отраслевой экономики. Как отметил Президент Нурсултан Назарбаев в своем Послании народу от 29.01.2010г. «Новое десятилетие — новый экономический подъем — новые возможности Казахстана», развитие агропромышленного комплекса является важным сегментом диверсификации экономики[1]. Стремление Казахстана вступить во Всемирную торговую организацию является ещё одним приоритетом экономической политики республики. Важным условием процесса интеграции в мировое торговое пространство является повышение общего уровня конкурентоспособности экономики республики, в том числе её аграрного сектора, в связи с чем были разработаны государственные программы, одна из которых – Государственная Программа по форсированному индустриально-инновационному развитию(ГПФИИР) Республики Казахстан на 2010 - 2014 годы. Целью этой программы является достижение устойчивого развития страны, путем дальнейшей модернизации, диверсификации и повышения конкурентоспособности национальной экономики. В рамках ГПФИИР, одним из приоритетных направлений является развитие агропромышленного комплекса за счет диверсификации отрасли, повышения культуры земледелия, внедрения в производство современных влагоресурсосберегающих технологий, широкой химизации, вовлечения в оборот новых и ныне неиспользуемых орошаемых земель [2].

Одним из участников, активно содействующих в государственной политике, нацеленной на инновационное развитие АПК, является лизинговая компания АО «КазАгроФинанс» (КАФ), миссией которой является предоставление доступных финансовых услуг и осуществления иной деятельности по техническому и технологическому обновлению агропромышленного комплекса. Через осуществление лизинговой деятельности и кредитования субъектов агропромышленного комплекса АО «КАФ» участвует в технической и инновационной модернизации АПК, способствующей диверсификации производства отечественных сельхоз-товаропроизводителей. Так, за 2000-2010гг АО «КАФ» профинансировало около 16 000 единиц сельхозтехники на общую сумму 125,0 млрд. тенге. О значительных объемах поставленной в регионы техники говорит тот факт, что посевными комплексами, закупленными через АО «КАФ» засеяно порядка 2,1 млн.га площадей, что составляет порядка 10% от общей посевной площади Казахстан (21,4 млн.га), а комбайнами, отданными в лизинг через АО «КАФ» убрано 6,5 млн.гектар, что составляет 31% от общей уборочной площади Казахстан. Для реализации диверсификации агропромышленного сектора АО «КАФ» предоставляет в лизинг